

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce: **Bc. M. Š.**, bytem, právně zastoupen Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Veselá 24, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí Brno, ze dne 27.7.2012, č.j., sp. zn. a rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí ze dne 18.6.2012 č.j. sp. zn. **se z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 12.712,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Wimětala, advokáta AK se sídlem 602 00 Brno, Veselá č. 24.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27.7.2012, č.j., sp. zn., bylo zamítnuto odvolání žalobce, které podal proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí ze dne 18.6.2012, č.j., sp. zn. a toto rozhodnutí potvrzeno.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, kterého se žalobce dopustil tím, že po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva zemědělství č.j. ze dne 17.8.2009, neprodleně neodevzdal správnímu orgánu průkaz a odznak myslivecké stráže č. 19152 pro zániklou honitbu Poštorná a tím porušil ust. § 13 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti ve znění pozdějších předpisů. Za toto jednání mu uložil pokutu ve výši 3.000,-Kč podle ust. § 46 odst. 3 zákona o přestupcích a stanovil mu podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Proti výše citovanému rozhodnutí žalobce podal včas žalobu, kde namítal, že žalovaný rozhodnutí vydal v rozporu s právními předpisy. Vycházel při posouzení ze skutečností, kdy dnem nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva zemědělství, č.j. ze dne 17.8.2009 došlo k zániku honitby Poštorná (dle rozhodnutí k datu 31.3.2003), dále uvedl, že podle ust. § 33 odst. 6 písm. b) zákona o myslivosti došlo dnem nabytí právní moci předmětného rozhodnutí ministerstva zemědělství také k zániku nájemní smlouvy a tím došlo i k zániku ustanovení myslivecké stráže podle § 13 odst. 3 zákona o myslivosti. Žalovaný dále uvedl, že neodevzdáním odznaku a průkazu myslivecké stráže naplnil odvolatel skutkovou podstatu přestupku podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích.

Dále namítal, že se žalovaný nezabýval připomínkami odvolatele k postupu správních orgánů v řízení o uvedení honitby Poštorná do souladu se zákonem o myslivosti, resp. řízení o registraci hudebního společenství Poštorná, protože do doby rozhodnutí platí výše uvedené pravomocné rozhodnutí ministerstva zemědělství. Dále žalovaný uvedl, že zastává názor, že v případě honiteb, které zanikly ze zákona, nelze aplikovat ust. § 29 odst. 4 zákona o myslivosti.

Žalobce se také opřel o zprávu veřejného ochránce práv, na kterého se obrátil k předmětnému podnětu a veřejný ochránce práv v části C zprávy ze dne 21.5.2011 uvedl, že v dané situaci se musí vycházet nejen z příslušných ustanovení zákona o myslivosti, ale také z celého pojetí myslivosti, jakožto právem upravené činnosti, tj. z judikatury Ústavního soudu, který v tomto ohledu vyslovil názor, že výkon práva myslivosti je speciálním způsobem péče o životní prostředí, přičemž péče o něj je povinností vyplývající z ústavy a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. ze dne 13.12.2006. Veřejný ochránce práv v tomto kontextu doporučil vykládat i ust. § 29 odst. 4 zákona o myslivosti, jež stanoví, že do nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby užívá honitbu její dosavadní uživatel. V závěrečném stanovisku ze dne 8.9.2011 veřejný ochránce práv k aplikaci ust. § 29 odst. 4 zákona o myslivosti uvedl, že je nutné překlenout období, kdy je osud honitby v právní smyslu nejistý, tím, že zachovává právo jeho užívání jejímu dosavadnímu uživateli. Ministerstvo zemědělství rozhodlo o zániku honitby Poštorná ze zákona současně zamítlo návrh Honebního společenstva Poštorná ze dne 21.11.2002 na registraci Honebního společenstva Poštorná, a to na základě jeho rozhodnutí č. ze dne 17.8.2009, přičemž Honební společenství Poštorná podalo žalobu k Městskému soudu v Praze pod sp. zn. 10Ca 297/2009 a v současnosti na základě podané kasační stížnosti věc bude projednávána u NSS pod č.j. 8As 6/2012.

Žalovaný, dle názoru žalobce, měl zohlednit i skutečnost, kdy myslivost je činností zaměřenou k péči o životní prostředí, primárně k péči o její složku, kterou je zvěř. Současně měl zajistit překlenutí období, kdy je osud honitby v právním smyslu nejistý, tím, že zachová právo užívání jejímu dosavadnímu uživateli.

Dále žalobce uvedl, že v souladu s ust. § 2 písm. n) zákona o myslivosti je uživatelem honitby držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, nebo osoba, které držitel honitby honitbu pronajal. Na základě rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí bylo držitelem honitby Poštorná označeno Honební společenství Poštorná, které vykonávalo myslivost prostřednictvím myslivecké stráže, jedním z nich byl i žalobce pan Šale, č. odznaku myslivecké stráže 19152 a jako takovému fakticky svědčí právo a současně i povinnost jako Honebnímu společenství Poštorná, kontinuálně zajišťovat péči o životní prostředí.

Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18.6.2012 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že žalovaný na základě podaných odvolacích námitek přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatoval, že nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva zemědělství č.j. ze dne 17.8.2009 (právní moc dne 25.8.2009) podle ust. § 13 odst. 3 zákona o myslivosti vznikla žalobci povinnost neprodleně odevzdat služební odznak a průkaz myslivecké stráže orgánu státní správy myslivosti, který ji ustanovil. Skutečnost, že žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí ministerstva zemědělství žalobu, nemá na splnění této povinnosti vliv, protože rozhodnutí je minimálně až do nabytí právní moci rozsudku soudu platné. Pokud by došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, bylo by automaticky obnoveno také ustanovení žalobce mysliveckou stráží, a to opět bez vydání rozhodnutí ve správním řízení a odevzdané doklady by mu byly vráceny.

Podle ust. § 33 odst. 6 písm. b) zákona o myslivosti došlo dnem nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva zemědělství také k zániku nájemní smlouvy a tím došlo i k zániku ustanovení myslivecké stráže podle ust. § 13 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti. K zániku ustanovení mysliveckou stráží došlo tzv. ze zákona a v tomto případě s nevydává rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti v rámci správního řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce odznak ani průkaz myslivecké stráže neprodleně neodevzdal, došlo z jeho strany k porušení ust. § 13 odst. 3 zákona o myslivosti a proto správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť z tohoto ustanovení vyplývá, že přestupkem je porušení jiných povinností, než které jsou uvedeny v § 21 až 45 zákona o přestupcích, jestliže jsou stanoveny zvláštními právními předpisy včetně nařízení obcí a krajů. V daném případě došlo ze strany žalobce k porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 3 zákona o myslivosti, což je zvláštní právní předpis. Neodevzdání odznaku a průkazu myslivecké stráže naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupku podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích.

Vzhledem k tomu, že v odvolacím řízení žalobce vznesl námitku, že od případného spáchání přestupku uplynula již roční lhůta stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a tím došlo k zániku odpovědnosti, resp. že v rozhodnutí není uvedeno, ke kterému datu přestupek spáchal, protože pojem trvalý přestupek v zákoně neexistuje, pak s tímto názorem žalovaný nesouhlasí. Uvedl, že vzhledem k tomu, že přestupkové řízení zahájil městský úřad (správní orgán I. stupně) 30.11.2008 tj. 3 měsíce po nabytí právní moci rozhodnutím ministerstva zemědělství, lze konstatovat, že lhůta „neprodleně“ nebyla ze strany odvolatele dodržena a řízení bylo zahájeno oprávněně. Pojem trvalýho správního přestupku, tj. protiprávní stav, dále pachatelem udržovaný není v zákoně o přestupcích uveden, ale z judikatury je znám odkaz na rozsudek NSS, č.j. 5A 164/2002 – 44 nebo č.j. 9As 40/2007 ze dne 8.11.2007. Ze závěru citovaného soudu vyplývá, že lhůta pro zahájení řízení, případně uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvalýho správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že obvinění i nadále udržuje protiprávní stav, začne běžet nová lhůta k zahájení řízení. Je zřejmé, že na přestupek odvolatele nelze vztáhnout zánik odpovědnosti podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že ze strany odvolatele se jedná o trvalý porušení zákona o myslivosti, není vydání rozhodnutí ve věci po téměř třech letech důvodem k zániku odpovědnosti za přestupek podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Z vyjádření žalovaného ze dne 6.12.2012 bylo zjištěno, že důvodem pro zahájení přestupkového řízení byla skutečnost, že žalobce porušil ust. § 13 odst. 3 zákona o myslivosti, protože nesplnil povinnost odevzdat služební odznak a průkaz myslivecké stráže, přestože mu ustanovení mysliveckou stráží zaniklo. K zániku ustanovení mysliveckou stráží došlo podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti, a to zánikem nájmu honitby u osoby, která byla ustanovena na návrh nájemce této osoby. Žalobce byl ustanoven do funkce myslivecké stráže městským úřadem na základě návrhu uživatele honitby Poštorná. Ministerstvo zemědělství pravomocným rozhodnutím ze dne 17.8.2009 deklarovalo zánik Honebního společenstva Poštorná a honitby Poštorná k datu 31.3.2003. Zánikem předmětu nájemní smlouvy zanikla nájemní smlouva o pronájmu honitby a tím došlo i k zániku ustanovení mysliveckou stráží. Žalobce byl městským úřadem ke splnění své povinnosti vyplývající z ust. § 13 odst. 3 zákona o myslivosti vyzván, a to i v průběhu přestupkového řízení, aby odevzdal služební odznak a průkaz myslivecké stráže, což on odmítl a odevzdal je městskému úřadu až po nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Spáchání přestupku považuje žalovaný za prokázané a žalobce ani své jednání ničím nezpochybnil a pouze své jednání odůvodňuje tím, že je i přes deklarovaný zánik honitby Poštorná i nadále jejím uživatelem podle ust. § 29 odst. 4 zákona o myslivosti, a to i přesto, že byl správními orgány upozorněn na to, že toto ustanovení se nevztahuje na honitby, které zanikly podle zákona a lze ho použít pouze při zániku honitby podle ust. § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti.

K vlastní žalobě uvedl, že žalobce poukazuje především na postup městského úřadu při uvádění honitby Poštorná do souladu se zákonem o myslivosti, odvolává se na podnět podaný veřejnému ochránci práv a dále odkazuje na rozhodnutí ministerstva zemědělství o zániku honitby. Především vytýká žalovanému, že měl zajistit překlenutí období, kdy je osud honitby dle názoru žalobce v právním smyslu nejistý tím, že zachová právo užívání jejímu dosavadnímu uživateli. Podle žalovaného žalobci nejde toliko projednání vlastního

přestupkového řízení jako o to, aby soud vyslovil názor, že dosavadní uživatel honitby Poštorná je oprávněn ji užívat i po jejím zániku na základě ust. § 29 odst. 4 zákona o myslivosti. S odkazem na výše uvedené navrhuje žalovaný zamítnutí žaloby.

Posouzení žaloby žalovaným správním orgánem, že žalovanému spíše jde o skutečnost, kdo má užívat honitbu Poštorná svědčí i replika žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 4.1.2013.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud ve smyslu ust. § 76 s.ř.s. může zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

- a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,
- b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,
- c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. a), b), c) s.ř.s.).

Obsahem předložených správních spisů jsou mimo jiné rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu a dále podklady sloužící pro rozhodnutí ve věci včetně odvolání žalobce. Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, ale z jiných důvodů, než je v žalobě požadováno žalobcem.

Soud především podotýká, že není oprávněn přezkoumávat rozhodnutí ministerstva zemědělství o tom, jestli bylo správně rozhodnuto o zániku honitby Poštorná. To je věcí jiného řízení. Předmětem tohoto řízení je přezkoumat rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 46 odst. 3 zákona o přestupcích. Jedná se o jasně danou skutkovou podstatu, přičemž uvedené jednání (neodevzdání průkazu a odznaku myslivecké stráže), za které byl žalobce sankcionován, mělo charakter tzv. trvajících přestupků.

Pojem trvajícího přestupku, jako jednoho ze správních deliktů, byl pro potřeby praxe vytvořen právní teorií a jako takový je využíván ve správním právu (pro potřeby správního trestání). Jeho východiska jsou však formulovány primárně právem trestním, v němž je pojem trvajícího deliktu používán nejčastěji, a to z hlediska časového úseku, ve kterém byly trestné činy spáchány. Trestní právo tak od jednorázových trestných činů odlišuje trestné činy pokračující, trvajících a hromadné. Společným znakem uvedených trestných činů je jejich dlouhodobost, skládají se buď z řady dílčích útoků nebo spočívají v udržování protiprávního stavu. Trvajících trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, anebo čin, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se z pravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel takový stav neodstraní (Šámal a kolektiv trestní zákoník, první vydání Praha: C.H.Beck, 2009 a násl.).

K charakteru druhu deliktu a možnosti jeho postihu se vyjadřoval i NSS, a to ve svém rozsudku ze dne 22.2.2005, č.j. 5A 164/2002 – 44, publikovaný pod č. 832/2006 Sb. NSS. V citovaném rozhodnutí NSS uvedl, že za trvajících správní delikt lze považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.

Od toho je však třeba odlišit situaci, kdy je již v průběhu trvání deliktu, tj. dříve, než je protiprávní stav ukončen některými z výše naznačených způsobů, uložena sankce tak, jak tomu bylo v případě žalobce. V takovém případě, a to pouze z hlediska ukládání sankce, je nutno trvajících delikt považovat za ukončený, neboť se předpokládá, že právě uložení sankce pachatele donutí k ukončení protiprávního stavu. Je však otázkou, ke kterému momentu se považuje takový trvajících delikt za ukončený. Jedná se přitom o otázku naprosto klíčovou, neboť právně od tohoto momentu běží jednorázová preklusivní lhůta pro projednání přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 věta první, zákona o přestupcích, která stanoví, že: „přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok“.

Po zjištění všech skutečností dospěl soud k závěru, že postup obou správních orgánů v přezkoumávané věci byl chybný, neboť právě jednorázová preklusivní lhůta pro projednání přestupku zde v tomto případě byla chybná. Z rozsudku NSS v Brně ze dne 15.6.2011, č.j. 9As 101/2010 vyplývá, že v případě, že jde o přestupkové řízení zahajované z úřední povinnosti (ex offio), což je obecné pravidlo, je mezníkem den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení podezřelému z přestupku, který se tímto stává obviněným z přestupku v souladu s ust. § 73 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle citovaného ustanovení je totiž občan obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. To znamená, že zahajuje-li se přestupkové řízení ex offio, stává se podezřelý ze spáchání přestupku obviněným právě okamžikem zahájení řízení, konkrétně doručením oznámení

o zahájení řízení, které může být spojeno rovněž s dalšími úkony (např. s předvoláním k ústnímu jednání podle § 74), protože tímto byl vůči němu učiněn první procesní úkon.

V posuzované věci je podstatné, kdy bylo zahájeno předmětné přestupkové řízení, tj. den, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení. Tímto dnem je dle správního spisu den 30.11.2009. Jednoroční lhůta by uplynula 30.11.2010. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 18.6.2012 a právní zástupce žalobce je převzal dne 19.6.2012. Rozhodnutí správního orgánu II. stupně ze dne 27.7.2012 nabylo právní moci 15.8.2012, kdy toto rozhodnutí převzal právní zástupce žalobce.

Z rozhodnutí NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7Azs 79/2009 – 84 vyplývá, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Dle rozhodnutí téhož soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 3As 57/2004 publikováno ve sbírce NSS 845/2006 vyplývá, že jestliže správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla (§ 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti.

S ohledem na citované stanovisko NSS, tedy, že v daném případě jednoroční preklusivní lhůta pro projednání přestupku počala běžet dnem 30.11.2009, tedy ještě před samotným vydáním obou rozhodnutí žalovaného, když jedno bylo vydáno dne 18.6.2012 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a druhé bylo vydáno 27.7.2012 krajský soud v Brně rozhodl tak, že obě rozhodnutí žalovaného vydané v uvedené dny zrušil pro nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaný řízení o přestupku ze shora uvedených důvodů zastaví.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci úspěch, byl ve věci zastoupen právním zástupcem, soud uznal žalovaného povinností uhradit žalobci náklady řízení ve výši 12.712,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Wimětala, advokáta AK, se sídlem 602 00 Brno, Veselá č. 24. Pokud jde o náklady vzniklé ve věci zde soud vychází z toho, že ve věci byl uhrazen soudní poplatek ve výši 4.000,-Kč, právnímu zástupci byly uznány 3 úkony po 2.100,-Kč, celkem 6.300,-Kč,

3x paušál ve výši 300,-Kč, celkem 900,-Kč a z této částky přiznal i úhradu DPH ve výši 21% ve výši 1.512,-Kč celkem tedy 8.712,-Kč + 4.000,-Kč = 12.712,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. ledna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně